

TGF – Attituder - Ydmyghed

Jeg vil de næste søndage tage fat i nogle af de temaer, som kan være med til at hjælpe os til at lykkes i vores relation til hinanden og til Gud.

Det vil ikke være om grundlæggende kristendom og hvad vi tror på – som vi kan finde i trosbekendelsen. Det vil ikke være vores etik og moral og hvad vi mener er en god kristen livstil – som vi kan finde i de 10 bud eller Jesu bjergprædiken. *(det er vi i gang med i vores netværksgrupper for tiden).*

Det er hjerte-temaer, som på den ene side kan være meget udfordrende og på den anden side kan være afgørende for om vi lykkes som mennesker og som fællesskab i vores kristne vandring.

Det handler om vores hjertes indstilling og vores attituder, om den måde vi omgås hinanden. Det er noget som vokser frem i vores hjerte i takt med at Gud forvandler vores hjerte.

Vores attituder er et tema, som har optaget mange op gennem historien. I litteraturen og filosofien taler man om de klassiske dyder og om de 7 dødssynder. I Bibelen taler man om Helligåndens frugter og kødets frugter. Begge temaer handler om hvad der bringer liv eller død i vores relationer til hinanden og til Gud.

Ydmyghed

Jeg vil begynde med temaet omkring ydmyghed, som har sin modsætning i hovmodighed. Ydmyghed kommer før selv kærlighed, fordi det kræver ydmyghed at kunne

modtage noget fra andre... selv kærlighed... uanset om det er fra mennesker eller fra Gud.

Hjertets indstilling

v1 Hvis da trøst i Kristus betyder noget, hvis kærlig opmuntring, hvis Åndens fællesskab, hvis inderlig medfølelse betyder noget, v2 så gør min glæde fuldstændig ved at have det samme sind, ved at have den samme kærlighed, med én sjæl og ét sind. v3 Gør intet af selviskhed og heller ikke af indbildskhed, men sæt i ydmyghed de andre højere end jer selv. v4 Tænk ikke hver især på jeres eget, men tænk alle også på de andres vel. v5 I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus,

v6 han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov

at være lige med Gud,

v7 men gav afkald på det,

tog en tjeners skikkelse på

og blev mennesker lig;

og da han var trådt frem som et menneske,

v8 ydmygede han sig

og blev lydige indtil døden,

ja, døden på et kors.

v9 Derfor har Gud højt ophøjet ham

og skænket ham navnet over alle navne,

v10 for at i Jesu navn

hvert knæ skal bøje sig,

i himlen og på jorden og under jorden,

v11 og hver tunge bekende:

Jesus Kristus er Herre,

til Gud Faders ære.

(Fil 2,1-11)

v3 Gør intet af selviskhed og heller ikke af indbildskhed, men sæt i ydmyghed de andre højere end jer selv. v4 Tænk ikke hver især på jeres eget, men tænk alle også på de andres vel.

En anden oversættelse – Den nye aftale - siger: "I skal ikke være egoistiske og føre jer frem. I skal være ydmyge og fremhæve de andre på jeres egen bekostning. Tænk på hvad der er godt for andre og ikke for jer selv."

Ungdommens hovmod

Da jeg var en ung mand, så skabte jeg en del udfordringer for mig selv. På det tidspunkt kunne jeg ikke se, hvad det var som gjorde, at nogle mennesker tog afstand fra mig eller hvorfor de synes det var anstrengende at være sammen med mig.

Som tiden gik og jeg blev kristen og Gud begyndte at arbejde med min tro, min etik og min indstilling overfor andre, så gik det op for mig, at jeg havde haft den indstilling, at der ikke rigtig var nogen, som kunne belære mig om noget. Snarere tværtimod! Selv voksne med et helt livs erfaring, kunne nok ikke lære mig noget, jeg ikke vidste i forvejen.

Nogle år inden i denne proces – hvor jeg også havde oplevet nogle store personlige nederlag - spurgte jeg min gode ven: Hvordan var jeg egentlig før jeg blev kristen, da vi var unge? Og han svarede mig ganske ærligt: Du var en lort! Jeg blev ganske overrasket over svaret, fordi det var langt fra mit eget billede af mig selv.

Og så begyndte en snak, hvor min gode ven forklarede mig, hvad det var han oplevede. Og i mit hjerte, blev jeg

taknemlig over at han havde holdt fast i vores venskab på trods!

Midt i vores snak forstod jeg, at det var min indstilling og attitude overfor andre mennesker, som havde været forkert. Jeg havde været arrogant. Jeg havde været hovmodig. Det havde været blandet op med alt muligt godt, men det havde gjort det svært at være sammen med mig på en måde, som havde været meget mere frugtbar for os alle og måske også noget mere afslappet.

Selv om jeg var begyndt at forstå hvad kristendommen handlede om og jeg havde en rimelig forståelse for de kristne værdier, så gik det op for mig, at mit hjertes indstilling også havde brug for at blive forvandlet, så det var i overensstemmelse med intentionen, kærligheden, indstillingen i det kristne liv.

Det er det som apostlen Paulus taler om i kærlighedskapitlet, når han siger: *"v1 Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde. v2 Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet. v3 Og om jeg så uddeler alt, hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet."* (1 Kor 13,1-3)

Og det ændrede min mulighed ganske betydeligt for at tage imod visdom, lærdom og kærlighed fra andre. Det ændrede mit syn på mennesker og den værdi, som de havde. Det gav mig en sund respekt for andre, så jeg tog mig tid til at forstå, hvad de havde på hjertet.

Og måske mest afgørende... det åbnede mit hjerte, så Gud kunne komme til i langt højere grad.

Og i denne fase af mit liv, begyndte mit liv at tage fart i forhold til min forståelse og erfaring af livet med Gud. Det var ikke kærlighed til Gud jeg havde manglet... det var ydmyghed!

I min fars værksted

Mange år senere kan jeg se, at den indstilling jeg havde som helt lille overfor min far, når vi stod i hans værksted og skulle lave noget snedkerarbejde, var ganske tæt på det, som Paulus opfordrer os til i relation til Gud. Min far var uddannet snedker, før han blev jagerpilot og senere pilot i SAS... så han havde forstand på træ. Og jeg fik lov til at være med og bruge hans værktøj og lære af ham.

Jeg følte mig ikke forkert eller mindreværd. Jeg følte mig inkluderet og en del af vores projekt. Jeg havde respekt for min far og jeg var klar til at høre og lære. Jeg gav min far plads til at være far og mig selv plads til at være mig. Ydmyghed var på den måde en meget aktiv indstilling og måde at være tilstede på. Og jeg var sulten for at lære!

Når Jesus siger: *"Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. v4 Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget."* (Matt 18,2-4)

Hvis vi går Gud i møde med alt for stor selvsikkerhed og med en indstilling, at vi ved bedst, så kan Gud ikke lære os noget. Det samme gælder, når vi er sammen som fællesskab.

Når vi er ydmyge, kan andre få lov til at velsigne os og give os gaver og opgaver.

Ydmyghed handler i høj grad om at kunne se bort fra sig selv og vores egne dagsordner og se på andre mennesker med interesse, sund respekt og kærlighed.

Ydmyghed handler om at kunne give plads og rum til at være sig selv, om at være ærlig.

Når vi fremhæver os selv på andres bekostning, når vi bagtaler andre, når vi hævder os, når vi kritiserer andre og har brug for at være smagsdommere i hinandens liv, så er det fordi vi bliver udfordret på vores billede af os selv, på vores trang til at fastholde en identitet, som ikke hænger sammen med virkeligheden eller måske fordi vi føler os forbigået. Det er hovmodet, som trænger sig på, som skaber splid og usikkerhed og ødelægger relationer.

Tørst efter Gud

Når jeg taler om ydmyghed som noget aktivt, så er det fordi det er tæt forbundet med den proces jeg oplever, når min tørst efter mere af Gud og Guds nærhed kommer frem.

Når min tørst forsvinder og jeg ikke giver Gud plads i mit hjerte, så kan jeg se, at min ydmyghed bliver erstattet af hovmod og jeg begynder at se fejl hos andre, begynder at bagtale, begynder at tage beslutninger jeg fortryder, jeg får nok i mig selv, min gavmildhed forsvinder, jeg bliver selvfed... jeg bliver optaget af mig selv.

Når min tørst efter Gud vokser og jeg giver Gud plads til at virke i mit liv, kan jeg se at det påvirker min måde at være sammen med mennesker på.

Jeg ser på andre med Guds øjne og ser deres skønhed, deres potentiale, deres sande værdi... jeg får lyst til at opmuntre andre, hjælpe dem på praktiske måder, jeg bliver lyttende og deltagende og jeg har mindre travlt med at være i centrum, jeg glæder mig, når det går andre godt, jeg får frimodighed til at bede om tilgivelse, når jeg gør andre kede af det, også Gud... alt sammen forskellige måder at beskrive ydmyghedens væsen på.

Jeg er stadig i gang med at lære på dette område og vil nok være det i mange år frem... men det er OK... det holder mig sulten efter mere af Guds nærhed, Guds nåde og Guds kærlighed og det gør mig taknemlighed over at han også gav sit liv for mig – på trods.

v3 Gør intet af selvished og heller ikke af indbildskhed, men sæt i ydmyghed de andre højere end jer selv. v4 Tænk ikke hver især på jeres eget, men tænk alle også på de andres vel.